
Jelen: Z ulice až na vrchol české pop music

Zpěvák, kytarista, skladatel a frontman skupiny Jelen Jindra Polák zamířil z ulice mezi špičku české pop-music. Kapela Jelen získala cenu Anděl v kategorii Objev roku 2014 a jako objev roku byla také nominována v anketě Český slavík.

Prorazila svým stylem, výjimečností a osobitostí. Jindra Polák je zastupován OSA od roku 2012 a na svém kontě má 12 hudebních děl.

ODPOVÍDÁ: JINDRA POLÁK

PŘIPRAVILA: ŠÁRKA CHOMOUTOVÁ

Hrajete roots music – jak bys tento žánr popsal?

Lidé se nás často ptají, co vlastně hrajeme za styl, ale my na to škatulkování moc nejsme. Přemýšleli jsme, jak náš styl pojmenovat, a nejvíc se nám líbí označení roots music – návrat ke kořenům populární hudby, tam, kde to všechno vzniklo: k blues, jazzu, bluegrassu, folku, country...

Někde jsem četla, že tě k hudbě dovedli Kissáci, ale tvorba Jelenů je jinde.

Ano, vyrůstal jsem především na hard rocku, i když jsem poslouchal tak nějak všechno, protože jsem z muzikantské rodiny. Hrál jsem na klavír, trumpetu, trombon. Jednou jsem doma procházel staré desky a našel jsem desku Kiss – The Best of Solo Albums, kde jsem slyšel písničku od Paula Stanleyho Tonight You Belong To Me ... a ta mě úplně dostala. Něco takového jsem v životě neslyšel, bylo to, jako by se kolem mě rozezněly zvony, a já najednou věděl, co chci dělat. Trombon letěl do kouta, koupil jsem si elektrickou kytaru a začal psát první písničky. **A teď se tedy vracíš zpět k tomu country, blues, jazzu...**

No, mám to vlastně celé úplně obráceně. S bráchou jsme doma poslouchali všechno možné – Iron Maiden, Zeppelíny, hard rock, metal, grunge... Ale u desky Kiss Unplugged jsem si všiml, že akustické nástroje mají úplně jiný tlak než elektrické, což se mi strašně líbilo. Třeba Zeppelíni hodně používají dvanactistrunky, mandolíny. A přes to jsem se postupně dostal k těm kořenům.

Myslím si, že vám to ve vašem vzestupu pomohlo, protože vás ty hudební kořeny tak nějak odlišily od ostatních kapel a dostali jste se rychleji do širšího povědomí. Nebo myslíš, že to byla spíš kapela Divokej Bill, s níž jste jeli turné?

Myslím, že u nás je nejdůležitější ta společná chemie, to, co se stane, když vylezeme společně na pódium a začneme hrát, tvořit, improvizovat – většinu písniček jsme napsali společně, některé jsem měl naopak napsané už několik let, ale finální tvar dostaly až ve chvíli, kdy jsme si je začali hrát s kluky ve zkušebně. Turné s Divokým Billem nám samozřejmě také

hodně přineslo. Už jen to, že jsme dostali šanci vyrazit po naší první sezoně na šňůru s tak známou kapelou, zahrát si ve velkých sálech, pro spoustu lidí... Navíc bylo super vidět, že jsou to pořád skvělí kluci, na nic si nehrají. Byla to velká škola a hodně jsme se sešli.

Jelen ve mně vyvolává představu luxusu díky šperkům, napadlo vás to?

Tak to nás tenkrát vůbec nenapadlo. Ten název jsme si dali podle první písničky, kterou jsme si společně zahráli. Někdo z kluků pak přišel s tím, že bychom podle ní mohli pojmenovat kapelu. Moje první reakce byla „jen přes mou mrtvolu“ (smích), nakonec mě ale to slovo začalo hrozně bavit. Ale je pravda, že ty šperky jsme později také objevili, a jednoho jelena dokonce věnovali Janě Kirschner jako poděkování za spolupráci na singlu Co bylo dál.

V kapele máte zvláštní obsazení, resp. nemáte bubeníka, ale basák zároveň hraje na kopák. To musí být sakra náročné. Jak to zvládá? Nepřemýšleli jste o bubeníkovi v budoucnu?

Ono to vlastně vzniklo náhodou. Původně jsme bubeníka sháněli, ale nikdo s námi do toho nechtěl jít. Jednou na zkoušce jsem z legrace řekl Ondrovi: „Hele, Marcus Mumford to zvládá s kytarou, tak to s basou zvládneš taky.“ Ondra to zkusil, a ono to fakt fungovalo!

A pak že chlapi neumí dělat dvě věci najednou. :-D

A to k tomu navíc zpívá ještě vokály. Nikdo nechápeme, jak to zvládá. Je fakt neuvěřitelný.

Hrál jsi v ulicích Irska i Prahy, jaké to bylo a jaké byly reakce lidí? Jak na to vzpomínáš?

Hráli jsme s bráchou v Irsku v době, kdy se v Praze na ulici ještě nesmělo hrát. Bylo to hodně zvláštní, v cizí zemi. Nikdy jsem nehrál převzaté písničky, zpíval jsem spíš svoje věci. Takže to byla taková dvojitá tréma – jsi v cizině a děláš něco, co vůbec neznáš, a ještě zpíváš v řeči, kterou neznají ti lidé. Ale nakonec je to fakt bavilo, zastavovali se, poslouchali...

Zmínil jsi, že jsi hrál spíš svoje věci a v Irsku v cizím jazyce. Skládal jsi vždycky jen v češtině?

To ne, původně jsem psal texty hlavně v angličtině. Dlouho jsem se rozhodoval, jestli psát česky, nebo anglicky. Ale čeština zvítězila, mám ji moc rád. Jde i o větší výzvu, napsat text v češtině tak, aby dával smysl, je mnohem náročnější.

Texty jsou většinou o vztazích, lásce, pocitích a životních událostech, mají smysl, jsou osobité a přímočaré... žádná kliše. Inspiruje tě k psaní tvůj vlastní osobní život, nebo čerpáš ze situací svého okolí?

To se nedá takhle jednoznačně říct, je to po každé jiné. Písně a příběhy létají všude kolem a jde o to, být mentálně ve správnou chvíli na správném místě, mít hlavu otevřenou a naslouchat, co ti vypráví...

Některé jsou dost osobní, nevadí ti, že v nich odkrýváš svůj soukromý život?

Vůbec ne, spíš naopak! Je úžasné vidět, když lidé přijmou tvůj příběh za svůj, ztotožní se

s ním, najdou v něm paralelu se svým životem a zpívají si ho s tebou na koncertech!

Ano, některé vaše písničky jsou obzvláště chytlavé. I já jsem odcházela z koncertu a „zabijela jelena“.

Zrovna v souvislosti s touhle písničkou za námi minule přišel fanoušek a povídal, že je myslivec. Vyprávěl, že když chodí na obhlídku svého revíru, bere s sebou syna, chodí po lese a zpívají si právě „zabil jsem v lese jelena“. To mi přijde super.

Na jakou vaši písničku reagují lidé nejvíc?

Hrozně mile mě překvapilo, že kromě písniček, které jsou slyšet v rádiu, například Magdaléna nebo Co bylo dál, znají i písničky, které se neobjevily jinde než na desce. Na našem společném turné s kapelou Nebe mě úplně dostalo, když jsem v Plzni zpíval jako přídavek písničku Pár letních chvil. Taková hodně osobní, komorní písnička. Jen já s kytarou. Najednou slyším, že všech 800 lidí v sále ji zpívá se mnou. U takové pomalé, tiché písničky bych to fakt nečekal. To pro mě byl úžasný zážitek, ještě teď mám husí kůži, když si na to vzpomenu.

Ty skládáš texty a kdo dělá hudbu?

Hudbu děláme dohromady. Někdo přijde

s nějakým nápadem, fragmentem, zavřeme se s tím do zkušebny a necháme působit naši „jelení magii“. (smích)

Jana Kirschner není jedinou ženou, s kterou jste spolupracovali. Na pódiích se s vámi objevuje Kateřina Marie Tichá. Je vaším stálým hostem, nebo už členem?

Je naším stálým hostem. Káťa byla první, která si nás všimla a dostala nás do povědomí, když nás oslovila ke spolupráci. Potkali jsme se ve studiu Martina Ledviny, kde jsme natáčeli. Ona pracovala na songu Tančíme spolu, kterému chtěla dát akustický zvuk, a nabídla nám, jestli bychom si ho nechtěli zahrát s ní. Od té doby s námi pravidelně vystupuje jako speciální host. V současnosti dává dohromady svoji stálou kapelu a vydává svoje první EP, které bude k dostání na našem podzimním turné. Hrozně se na to těšíme, podle toho, co jsme zatím slyšeli, to bude bomba! Jenom se bojíme, že až začne jezdit sama, bude nám dost chybět... přece jenom už se za tu dobu, co s námi jezdí, stala součástí stáda!

Zmínil jsi spolupráci s Martinem Ledvinou. Jak jste s ním začali spolupracovat, neobjevil tě třeba při hraní na ulici?

To ne, s Martinem jsem se potkal přes společného kamaráda. Zahrál jsem mu pár svých

písniček, nahráli jsme spolu nějaké demáče a od té doby ta spolupráce zůstává. Martin je dokonalý, kromě toho, že se vyzná v popové scéně, tak má dobré citění i pro akustickou muziku. Přece jen začínal jako bluegrassový kytarista v Druhé trávě. Máme podobný hudební vkus. S Martinem teď budeme spolupracovat i na druhé desce.

Za svou první desku Světlo ve tmě jste získali od Universalu Zlatou desku, to je krásný úspěch. Čekali jste něco podobného?

Vlastně jsme ji dostali od SinglTonu, což je naše vydavatelství, které s Universal Music úzce spolupracuje. Měli jsme neskutečnou radost. Bylo to za prodané 3 tis. kusů. Nezní to jako kdovíjaké číslo, ale při dnešní situaci s prodeji fyzických nosičů je to velký úspěch.

Ta deska dokonce vyšla v reedici, pokud se nepletu.

Ano, první náklad jsme za půl roku vyprodali, tak jsme vydali reedici, kam jsme přidali ještě píseň Co bylo dál a rádiovou verzi Magdalény.

Četla jsem jednu recenzi na neznámém serveru, která nebyla pozitivní, psalo se v ní: „Hudebně jde o až neuvěřitelnou vykrádačku všech těch úspěšných

zahraničních neocountry/folk/rockových kapel od Mumford & Sons přes Fun až po The Lumineers.“

Co bylo to druhý? Fun? To neznám, to si musím poslechnout, díky za tip! (smích) My tu akustickou muziku všichni děláme už dlouho. Měl jsem kapelu Krvohlava, odkud pochází některé nápady na písničky, ta fungovala v roce 2004. Kluci hráli s kapelou Šatlava, která hraje akustické a folkrockové věci. Měli jsme štěstí, že jsme se potkali v době, kdy je tahle akustická scéna zase na vzestupu. Ano, všichni znají Mumford & Sons a Lumineers, ale to je špička ledovce této akustické muziky, která venku funguje strašně dlouho. My jsme měli štěstí a svezli se na vlně, kdy její obliba rostla i u nás. Už jsem zmínil, jak jsem se k hudbě dostal, a musím říct, že mám samozřejmě Mumfordy rád, zbožňoval jsem jejich první desku, ale miluji třeba Bruce Springsteena, Johnnyho Cashe, mám rád americkou nezávislou scénu, takže z těchto věcí tak nějak přirozeně vycházím a samozřejmě se inspiroji. A jestli jsme někomu podobní... všechno je něčemu podobné. Spousta lidí mi třeba říká, že mám podobný hlas jako Jarek Nohavica, Petr Hapka nebo Richard Müller – pro mě je to pocta, to jsou zpěváci, které obdivuji a moc si jich vážím.

Tak určitě ta deska měla úspěch, kromě Zlaté desky jste se stali Objevem roku 2014 v cenách Anděl a získali jste nominaci na Objev roku v anketě Český slavík 2013.

To nás samozřejmě hrozně moc potěšilo a považujeme to za ohromný úspěch. Ale co nám udělalo fakt velkou radost, je letošní festivalová sezona. Odehráli jsme neuvěřitelných 70 koncertů. Vůbec jsme nevěděli, co se děje. Jeli jsme dvojáky i trojáky a od čtvrtka do neděle jsme odehráli třeba 7 koncertů. Byl to mazec. To, že jsme dostali Anděla, je skvělý. Znamená to, že si nás všimla i odborná veřejnost. Vážíme si toho, ale to, že jsme jezdili celé léto a lidé na nás chodili, tak to pro nás bylo největší odměnou. Třeba na Colours of Ostrava na nás bylo cca 4 tis. lidí, i když jsme otvírali Radegast stage, to pro mě bylo nejvíc.

Jak ten kolotoč zvládáš? Máš rodinu, přes léto odehraných 70 koncertů, do toho práci...

Léto bylo v tomhle směru opravdu náročné.

V práci jsem musel přejít na poloviční úvazek, nedalo se to už dohromady stíhat. Ale muzika nás neživí, pořád jsme banda kámošů, kteří si jedou zahrát při práci a při škole. Já osobně mám hrozné štěstí, že je moje žena tolerantní a podporuje mě v tom, co dělám. A věří mi. Vlastně všichni ženáci v kapele máme štěstí, že naše ženy s námi mají svatou trpělivost! (smích)

Jaké to je, stát se slavným v tvém věku, kdy už máš rodinu?

Nevím, jestli se dá mluvit o slávě, spíš mám obrovské štěstí, že můžu dělat to, co mám na světě ze všeho nejradši, a lidi kolem to baví, oslovuje je to a sdílí to se mnou. A myslím si, že mít rodinu je v téhle situaci úplně to nejlepší, co může být. Člověk je díky tomu ukotvený v realitě a drží ho to nohama na zemi. Dává to všemu kolem smysl. To je podle mě hrozně důležité.

Všimla jsem si na Facebooku fotky se snowboardistkou Evou Samkovou. Víte, že má k hudbě blízko, neplánujete i s ní nějakou spolupráci?

Zatím ne, ale nebránili bychom se. S Evou to bylo fajn, potkali jsme se v rámci charitativní akce na podporu dárcovství kostní dřevě na Náplavce, kde byla také hostem. Potom jsme měli koncert ve Vagonu a ona tam přišla a zpívala s námi, to bylo fakt dobrý.

Co pro tebe znamená OSA, sleduješ kritiku OSA?

Upřímně, já tyhle věci moc nesleduji. Jsem registrovaný, díky OSA mám svoje autorské písničky vedené a myslím si, že je to jeden

Všeobecně bych řekl, že je důležité, aby lidé pochopili, že když mám rád muziku, filmy apod. a chci, aby moji oblíbení umělci dál tvořili, tak je musím podpořit. Když si jejich dílo stáhnu někde zadarmo, tak je nepodpořím, akorát jim podrazím nohy.

z mála způsobů, jak u nás může autor za svoji tvorbu něco dostat. Pirátství je teď podle mě velký a složitý problém. Všeobecně bych řekl, že je důležité, aby lidé pochopili, že když mám rád muziku, filmy apod. a chci, aby moji oblíbení umělci dál tvořili, tak je musím podpořit. Když si jejich dílo stáhnu někde zadarmo, tak je nepodpořím, akorát jim podrazím nohy. ☒